

Mas în livadă

Bragagiu

Parcă ne trimit depeşe
Stelele din taina nopţii
Dimineaţa ca-n cireşe
Să le răscitim cu toţi.

Luminoase de la Lună,
Roşii din ecou de Soare,
Iară roze - împreună
Când s-amestecară-n zare.

Cântărindu-le, plinuţe
Cu răcoarea lor, în mână
Mi-amintesc noaptea-n căruţe
Pe când mă-mbătase fânul.

Şi legenda să se-ntâmpile
Drumul Robilor ce-o spune
Îmi agăţ cercei la tâmpile
Vrând să cred iar în minune.

Ca atunci când somnul nu se
Pogora să-mi umple văzul
Ascultând versuri propuse
Ce le-ntinde huhurezul.

Ori mirat că nu mai ştie
De când a secat amurgul
În iubirea de chindie
Odihnirea caprimulgul...

Multă cale îmi rămase
Petrecută şi lăsată
Cu nopţi, poate, mai frumoase
Sau c-o vreme mai uitată.

Prăbuşiri avusei multe
Şi pe drepte şi pe strâmbe
Cugetările adulte
Visele-mi dorind să-mi schimbe.

Totuşi mi-a rămas o veste
Dăinuită de la noapte -
Cea mai fragedă poveste

Când cireșele sunt coapte.

Nu vroiam să-ntreb atunci
Viitorul din livadă...
Câte rugi în cer s-or duce...
Câte stele or să cadă...
Victor Bragagiu